

Ο Μητροπολίτης Βεροίας τέλεσε την πρώτη Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

Την Τρίτη 24 Φεβρουαρίου, εορτή της ευρέσεως της Κεφαλής του Τιμίου Προδρόμου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων τέλεσε την πρώτη Προηγιασμένη θεία Λειτουργία και κήρυξε τον θείο Λόγο στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Πάντοτε τήν νέκρωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καί ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ».

Τρίτη τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν καί ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν προφήτη καί πρόδρομο καί βαπτιστή τοῦ Κυρίου μας «ἐπί τῆς μνεΐα τῆς α΄καί β΄ εὐρέσεως τῆς τιμίας κεφαλῆς αὐτοῦ». Γι΄ αὐτό καί τελεΐ, κατά παρέκκλιση τοῦ συνήθους Τυπικοῦ, τήν πρώτη θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων τιμίων Δώρων. Καί τό κάνει γιά δύο λόγους.

Ὁ πρῶτος εἶναι γιά νά τιμήσει τόν μέγα αὐτόν ἅγιο, τόν μείζονα ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, ὅπως τόν ὀνόμασε ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας. Ὁ δεύτερος εἶναι γιά νά ἀξιοποιήσει τήν εὐκαιρία τῆς μνήμης του καί νά τόν προβάλλει σέ ὅλους ἐμᾶς, οἱ ὁποῖοι εἰσήλθαμε μόλις χθές στό στάδιο τῶν ἀρετῶν, στήν Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ἀφενός ὡς πρότυπο νηστείας καί ἀφετέρου ὡς κήρυκα τῆς μετανοίας.

Νηστεία καί μετάνοια εἶναι οἱ δύο ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά τήν κάθαρση τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι συγχρόνως τά δύο μέσα πού μᾶς προτείνει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία γιά νά τήν ἐπιτύχουμε. Καί ταυτίζονται καί οἱ δύο ἀπολύτως μέ τήν ἱερά μορφή καί τή ζωή τοῦ τιμίου Προδρόμου. Διότι ὁ τίμιος Πρόδρομος δέν νήστευσε μόνο κάποια περίοδο τῆς ζωῆς του. Νήστευσε ὅλη του τή ζωή, τριάντα περίπου χρόνια.

Ἡ νηστεία του συνίστατο στήν πλήρη ἀδιαφορία γιά τήν τροφή, καθῶς οὔτε μεριμνοῦσε γιά αὐτήν οὔτε τήν προετοίμαζε, ἀλλά ἀρκεῖτο ἀποκλειστικά σέ ὅ,τι τοῦ προσέφερε ἡ φύση ἢ μᾶλλον ἡ ἔρημος. Αὐτό συνέβαλε στήν τελεία κάθαρσή του, ἔτσι ὥστε τό κήρυγμα τῆς μετανοίας του νά εἶναι ἀπολύτως ἀξιόπιστο καί νά προσελκύει τούς ἀνθρώπους.

Ἡ νηστεία τοῦ τιμίου Προδρόμου δέν ἐξαντλεῖτο ὅμως μόνο στή νηστεία τῶν τροφῶν ἀλλά καί στή συνακόλουθη ἀποχή ἀπό κάθε βιοτική μέριμνα καί ἐπιθυμία κοσμική, ὥστε νά μπορεῖ νά πεῖ κανεῖς ὅτι ἦταν νεκρός κατά κόσμον ἢ ὅπως ἀκούσαμε νά λέγει σήμερα ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος στό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα: «πάντοτε τήν νέκρωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καί ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῆ».

Μπορεί βέβαια ὁ τίμιος Πρόδρομος νά ζοῦσε πρὶν ἀπὸ τὸν Χριστό καί τό κήρυγμά του, ζοῦσε ὅμως αὐτήν ἀκριβῶς τή νέκρωση, στήν ὁποία ἀναφέρεται ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος. Καί χάρη σ' αὐτήν, χάρη στήν καθαρότητα καί τήν ἀγιότητα τῆς ζωῆς του, ἀξιώθηκε νά γίνει αὐτός πού θά ἐτοίμαζε «τήν ὁδόν τοῦ Κυρίου» καί θά ἔδειχνε στούς ἀνθρώπους τόν σωτήρα καί λυτρωτή τοῦ κόσμου, τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ πού ἔγινε ἄνθρωπος γιά τή σωτηρία μας.

Καί ἀκόμη, ἐπειδή ζοῦσε αὐτή τή νέκρωση πρὸς ὅ,τι κοσμικό, πρὸς ὅ,τι ἐπίγειο, πρὸς ὅ,τι ἁμαρτωλό γιά χάρη τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό καί ὁ Θεός τοῦ ἀποκάλυψε τόν Χριστό. Τόν ἀξίωσε νά δεῖ μέ τά μάτια του τόν «Ἄμνό» τοῦ Θεοῦ καί νά ἀγγίξει μέ τά χέρια του τήν ἀκήρατη κορυφή τοῦ Δεσπότη. Καί ἀκόμη ἀξιώθηκε νά μεταδώσει αὐτή τήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους, μέ πρώτους τούς μαθητές του, γιά νά γνωρίσουν καί νά ἀκολουθήσουν καί ἐκεῖνοι τόν Χριστό.

Έτσι ή μνήμη του τιμίου Προδρόμου σήμερα αποτελεί και για εμάς, που εύρισκόμεθα στην αρχή της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής όχι μόνο ένα ιδανικό πρότυπο νηστείας και μετανοίας αλλά και ένα κίνητρο, για να αγωνισθοῦμε να ζήσουμε μέσα μας τη νέκρωση του παλαιοῦ ἀνθρώπου, μέ τή νηστεία τῶν τροφῶν και τῶν ἀδυναμιῶν μας, μέ τήν ἐγκράτεια τῶν ἐπιθυμιῶν μας, μέ τόν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν παθῶν μας, μέ τή μετάνοια και τήν ἐξομολόγηση που καθαρίζει τήν ψυχή μας και νεκρώνει μέσα μας ὅ,τι κοσμικό, ὅ,τι ἐγωιστικό, ὅ,τι ἀμαρτωλό, ὅ,τι μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τόν Θεό και κρατᾶ τή χάρη του μακριά μας.

Και ὅταν και ἐμεῖς ἀγωνιζόμεθα και προσπαθοῦμε να νεκρώσουμε για τήν ἀγάπη του Χριστοῦ τόν παλαιό ἄνθρωπο, για να ζήσουμε ἀληθινά τό θεῖο Πάθος και τή λαμπροφόρο Ἀνάστασή του, τότε θά ἔχουμε πράγματι τόν Χριστό στην ψυχή μας και τότε πράγματι ἡ ζωή του Ἰησοῦ θά φανερωθεῖ «ἐν τῷ σώματι ἡμῶν», γιατί ἡ ζωή μας θά εἶναι ζωή ἐν Χριστῷ, και θά ἰσχύει και για εμάς αὐτό που γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός».

Αὐτό ἄς προσπαθήσουμε να ἐπιτύχουμε κατά τό δυνατόν κατά τήν περίοδο αὐτή της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής αλλά και σέ ὅλη μας τή ζωή, για να ζήσουμε ἐν τέλει αἰωνίως μαζί μέ τόν Χριστό.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)